

Kitab Daniel - Nomer Satus Wolung Puluh Sanga

Anyaman Kenabian saking Peperangan Panium: Pambuka tumrap
Undhang-undhang Minggu

Jeff Pippenger

2024-04-19

Peperangan Panium iku sajatosipun perang rohani. Sakderengipun hukum Minggu, présidhèn kaping wolu, ingkang ugi dados présidhèn kaping pitu (kaping gangsal) wiwit Ronald Reagan ing wekdal pungkasan taun 1989, ingkang ugi dados présidhèn Republik pungkasan, lan ingkang dados présidhèn paling sugih, saha ingkang ugi nggerakaké sakèhé karajan globalisme, badhé mimpin Protestanisme murtad ing ngalahaké agami Yunani Pan, ingkang dados “woke-ism”-ipun globalisme. Ing ayat sewelas lan rolas, sajarah ingkang kawiwitan saking Perang Ukraina taun 2014 pungkasanipun dumugi ing hukum Minggu wonten ing ayat nembelas. Ayat limalas punika Peperangan Panium, lan Peperangan Panium ndadosaké tumuju dhateng peperangan Actium, ingkang punika Perang Donya Katelu.

Ing wekdal “lindhu gedhé”, yaiku angger-angger Minggu ing ayat nembelas, Islam saka Bilai katelu nyerang Amerika Serikat, njalari para bangsa nepsu, lan ndhatengaké karusakan nagara. Perang Panium punika kang ndhisiki serangan punika. Ing angger-angger Minggu, pakempalan telu-prangkep saka naga, kéwan, lan nabi palsu katetepaké.

“Liwat dekrit kang ngetrapaké pranatan Kepausan kanthi nglanggar angger-anggering Allah, bangsa kita bakal nyuwil dhiriné kanthi tuntas saka kabeneran. Nalika Protestanisme bakal ngluluraké tangane nyabrang jurang kanggo nyekel tangan kakuwasan Roma, nalika dhèwèké bakal nggayuh ngliwati palung kanggo sesarengan salaman karo Spiritualisme, nalika, ana ing sangisoré pangaribawané uni telu iki, nagara kita bakal nampik saben asas Konstitusiné minangka pamaréntahan Protestan lan republik, lan bakal nyawisaké dalan kanggo panyebaran pepalson lan pangapusan saka kepausan, mula kita bisa sumurup yèn wektu tumindak Satan kang nggumunaké wis teka lan yèn wekasan wis cedhak.” Testimonies, jilid 5, 451.

Ing wektu iku, tatu pati kepausan wis mari kanthi sampurna, lan dheweke mrentah kanthi paling dhuwur nganti pungkasané tekan marang wekasané tanpa ana siji-sijia kang nulungi. Iku dumadi nalika Roma ngrebut alangan katelu, mula dheweke mrentah, kaya kang dilambangaké déning Roma kapir ing Daniel bab wolu, ayat sanga, lan ing bab sewelas, ayat nembelas nganti sangalas. Nalika Roma kepausan nyingkiraké telung sungu iku, dheweke mrentah kanthi paling dhuwur sajroning sèwu rong atus sewidak taun, kaya Roma kapir uga tau mrentah kanthi paling dhuwur sajroning telung atus sewidak taun sawisé ngalahaké Mesir, yaiku alangan katelu, ing Peperangan Actium ing taun 31 SM.

Ing tata basa, seselan “ium” ditambahake ing pungkasaning sawijining tembung kanggo mbentuk tembung aran sing nuduhake sawijining papan, sawijining kaanan, utawa sawijining kumpulan saka sawatara prakara. Seselan iki lumrah digunakake ing

pambentukan istilah-istilah tèknis lan ngèlmiah, mliginipun ing babagan kimia lan biologi. Tuladhanipun: “stadium” ngarujuk marang sawijining papan kanggo sayembara atletik utawa adicara-adicara sanès, “aquarium” ngarujuk marang sawijining papan ing ngendi organisme utawa tetuwuhan banyu dipelihara kanggo dipamerake, lan “gymnasium” ngarujuk marang sawijining papan kanggo olah raga jasmani utawa palatihan. Ing terminologi ngèlmiah, “-ium” asring digunakake kanggo nandhani sawijining unsur utawa senyawa kimia, mliginipun nalika unsur utawa senyawa mau wis kasil dipisahake utawa ditemokake. Tuladhanipun: “sodium” ngarujuk marang sawijining unsur kimia kanthi pralambang Na, “calcium” ngarujuk marang sawijining unsur kimia kanthi pralambang Ca.

Wiwitané Roma kapir mrentah kanthi kawibawan kang paling luhur katindakaké ana ing Peperangan Actium, lan Peperangan Panium mbukak lawang tumrap perang kang diwakili déning Actium, awit “baris demi baris” Actium nggambaraké angger-angger dina Minggu nalika kapausan sapisan manèh mrentah donya kanthi kakuwasan kang paling luhur.

Actium iku sawijining perang segara, lan Panium iku sawijining perang darat; mula, sesambunganing kaloro perang iku nggambarake sawijining peperangan kang saindenging jagad, nglingkupi daratan lan segara. Actium, perang segara kang paling misuwur ing sajarah kuna, uga nglambangake sawijining perang saindenging jagad, awit “banyu kang kokdeleng, ing ngendi wanita laku jina iku lenggah, iku para bangsa, lan wong akeh, lan nagara-nagara, lan basa-basa.” Panium nggambarake sawijining perang rohani kang kagandheng karo perang pulitik ing wektu angger-angger Minggu kang enggal rawuh.

Tembung “pan” minangka aran nduwèni warna-warna teges gumantung marang konteksé, nanging ing mitologi Yunani, Pan iku déwa para pangon, kawanan kéwan, musik padesan, lan ara-ara samun. Pan asring digambarake minangka sawijining sosok satengah manungsa lan satengah wedhus, kang kawentar amarga katresnané marang musik lan alam.

“Minangka tumindak puncak ing drama gedhé panipon, Iblis piyambak bakal nyamar dados Kristus. Pasamuwan wis suwé ngakoni bilih dheweke ngarep-arep marang rawuhipun Sang Juru Slamet minangka kasampurnaning pangajabipun. Saiki, si panipu ageng bakal ndadosaké katingal bilih Kristus sampun rawuh. Ing manéka péranganing bumi, Iblis bakal ngetingalaké piyambakipun ana ing antarané manungsa minangka sawijining pribadi kang mulya kanthi padhang kang nggumunaké, mirib kaliyan katrangan bab Putraning Allah ingkang kaparingakén déning Yohanes wonten ing Kitab Wahyu. Wahyu 1:13–15.” *The Great Controversy*, 624.

Pan iku allah pangon, lan bakal njilma minangka Sang Pangon Sejati. Panjilmané Iblis marang Kristus diwiwiti nalika angger-angger Minggu, amarga ing “decree” “we may” banjur “know that the time has come for the marvelous working of Satan and that the end is near”.

Tembung “pan” ugi saged ngrujuk dhateng piranti masak ingkang cethek saha mawi pinggirane amba, ingkang dipunginakaken kanggé nggoreng, manggang, utawi ngolah panganan. Peperangan pungkasan punika kapusataken dhateng Yerusalem rohaniah, gunung

suci ingkang kaangkat dados panji, saha gunung ingkang dados papan panguyunan wedhus-wedhus sanès kagunganipun Gusti Allah ingkang taksih wonten ing Babil supados sami mlayu dhateng mriku. Ing wekdal punika sadaya bangsa badhé tumeka nglawan Yerusalem rohaniah, ingkang dipunpratandhani minangka “cawan” (pan).

Pawartosé pangandikané Pangéran tumrap Israèl, mangkéné pangandikané Pangéran, Panjenengané kang nglentaraké langit, lan ngedegaké dhasaring bumi, sarta mbentuk rohé manungsa ana ing sajroning awaké. Lah, Ingsun bakal ndadèkaké Yérusalèm dadi tuwung kang ndadèkaké gumeter tumrap sakehing bangsa ing sakiwa-tengené, nalika padha ngepung nglawan Yéhuda lan uga nglawan Yérusalèm. Lan ing dina iku Ingsun bakal ndadèkaké Yérusalèm dadi watu abot tumrap sakehing bangsa: kabèh wong kang ngangkaté bakal remuk dadi pecahan, senajan sakehing bangsa ing bumi padha kaklumpukaké bebarengan nglawan kutha iku. Zakharia 12:1—3.

Yerusalem uga iku panci godhogan, amarga iku dadi wadah panggonan dramane kalaksanakake. “Panci godhogan” iku panci kanggo masak.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaké manungsa, iki wong-wong kang ngrancang piala lan maringi pitutur duraka ana ing kutha iki; kang padha ngucap, ‘Durung cetha tekan wektuné; ayo padha mbangun omah-omah: kutha iki minangka pawon, lan kita iki dagingé.’ Mulané medhara-pratandha nglawan wong-wong iku, medhara-pratandha, he anaké manungsa.” Lan Rohé Pangéran tumiba ing atasku, banjur ngandika marang aku, “Ngucapa: Mangkéné pangandikané Pangéran: Mangkéné pangucapmu, hé turuné Israèl; awit Ingsun pirsakehing kang munggah ing pikiranmu, siji-sijia. Kowé wis nambahi cacahing wong kang katumpes ing kutha iki, lan dalan-dalané wis kok kebaki karo wong-wong kang katumpes.” “Mulane mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Wong-wongmu kang katumpes, kang wis kok glethakaké ana ing satengahé kutha iki, wong-wong mau iku dagingé, lan kutha iki pawoné; nanging kowé bakal Ingsun irid metu saka satengahé. Kowé wedi marang pedhang; lan Ingsun bakal ndhatengaké pedhang marang kowé, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Ingsun bakal ngetokaké kowé saka satengahé kutha iku, lan masrahaké kowé menyang tangané wong-wong manca, lan Ingsun bakal nglakoni paukuman ana ing antaramu. Kowé bakal rubuh déning pedhang; Ingsun bakal ngadili kowé ana ing tapel wates Israèl; lan kowé bakal sumurup yèn Ingsun iki Pangéran. Kutha iki ora bakal dadi pawonmu, lan kowé ora bakal dadi daging ana ing satengahé; nanging Ingsun bakal ngadili kowé ana ing tapel wates Israèl. Lan kowé bakal sumurup yèn Ingsun iki Pangéran; awit kowé ora lumaku miturut katetepan-katetepaningSun, uga ora nindakake paukuman-paukumaningSun, nanging malah tumindak manut karo pakulinané para bangsa ing saubengmu.” Ezekièl 11:2–12.

Ing basa Inggris, “pan” minangka ater-ater kang tegesé “universal,” “kabèh” utawa “ngliwati kabèh”. Upamané, “panorama” nuduhaké sawijining pandeleng kang amba utawa nyakup sakabèhé marang sawijining dhaérah, “pantheism” nuduhaké kapitadosan yèn jagad raya iku ilahi, lan “Pan-American” nuduhaké sawijining prakara kang nyakup kabèh nagara ing bawana Amérika. Mulané, “pan” mratélakaké sawijining perang donya.

“Sétan lagi ngliyakaké pikiran marang pitakon-pitakon sing ora wigati, supaya wong-wong mau ora bisa kanthi paningal sing cetha lan gamblang ndeleng prakara-prakara sing gedhé banget wigatiné. Mungsuh iku lagi ngrancang kanggo njiret jagad.”

“Donya sing sinebut Kristen iku bakal dadi panggung tumindak-tumindak gedhe lan nemtokake. Wong-wong sing nduwèni kuwasa bakal netepake angger-angger kang ngendhalèkaké ati nurani, manut tuladha Kapapaan. Babil bakal ndadèkaké sakehing bangsa ngombé saka anggur bebenduning jinahe. Saben bangsa bakal katut melu.”
Selected Messages, buku 3, 392.

Tembung “act” minangka aran ateges “kaputusan utawa undhang-undhang tinulis kang resmi, kang ditetepake déning sawijining badan législatif.”

“Nalika bangsa kita nganti nyélak lan nyingkir saka prinsip-prinsip pamréntahané dhewe kanthi netepaké angger-angger dina Minggu, Protestantisme ing tumindak iki bakal gandhèng tangan karo kapapèn.” Testimonies, jilid 5, 712.

Donya sing sinebut Kristen iku minangka sawijining panggung tumindak-tumindak agung, utawa babak-babak, lan saben bangsa (pan) bakal kalibet. Tembung “babak” uga bisa ngrujuk marang sawijining pérangan utawa segmen saka sandiwara, filem, utawa pagelaran liyane, sing lumrahe ditandhani déning runtutan prastawa utawa tumindak tartamtu. Tembung “tumindak” minangka kriya, ateges nindakaké sawijining pakaryan tartamtu utawa tumindak kanthi cara tartamtu. Tembung iku uga bisa ngrujuk marang pura-pura utawa mainaké sawijining peran, kaya dene akting ing sandiwara utawa filem.

“Jagad iki minangka sawijining téater. Para paraga, yaiku para pedunungé, lagi nyawisaké dhiriné kanggo mainaké perané ana ing drama agung pungkasan. Gusti Allah wis ora digatèkaké manèh. Ing antarané golongan gedhé umat manungsa ora ana kasawijèn, kajaba nalika manungsa padha nggabungaké awaké dhéwé kanggo nggayuh pepénginané sing mentingaké awaké dhéwé. Gusti Allah lagi mirsani. Karsané gegayutan karo para bawahane sing mbalela bakal kalakon. Jagad iki ora dipasrahaké menyang tanganing manungsa, sanadyan Gusti Allah ngidinaké unsur-unsur kebingungan lan kacau balau ngasta panguwasa kanggo sawatara mangsa. Sawijining kakuwatan saka ngisor lagi makarya kanggo nglantaraké adegan-adegan agung pungkasan ing drama iku,—Iblis teka minangka Kristus, lan makarya kanthi sakèhé daya panipuning piala ana ing antarané wong-wong sing lagi ngiket awaké dhéwé bebarengan ing paguyuban-paguyuban rahasia. Wong-wong sing nyerah marang hawa nepsu kanggo bersekutu mangkono kuwi lagi nglakokaké rancangané mungsuh. Sabab bakal katut déning akibaté.”

“Pelanggaran wis meh tekan watese. Kegedhening bingung ngebaki jagad, lan rasa nggegirisi gedhe enggal bakal tumiba marang manungsa. Pungkasan wis cedhak banget. Kita kang wanuh marang kayekten kudu nyawisake awak kanggo apa kang bakal enggal njeblug marang jagad minangka sawijining kaagetan gedhe kang ngungkuli sakehe.”
Review and Herald, 10 September 1903.

Panium lan Actium nggambarake Perang Donya Katelu. Ing perang iku bakal ana manifestasi-manifestasi adikodrati kaya kang diwakili déning Pan, déwa wedhus saka Yunani. Perang iku bakal ana gandhengané karo penegakan hukum Minggu minangka sawijining “tumindak”. Lan perang iku diidentifikasi minangka “adegan-adegan pungkasan ing drama gedhé”, awit iku ora mung tumindak légal kanggo ngetrapaké undhang-undhang Minggu, nanging uga klimaks saka drama Injil ing jam-jam panutup mangsa cobaning umat manungsa. Sadurungé perang ing ngendi Panium lan Actium nyawiji sacara profètis, ing ayat nembelas saka Daniel pasal sewelas, wadyabala Gusti Allah ing dina-dina pungkasan wis bakal kaangkat, lan panji-panjié, yaiku sawijining pratandha, banjur bakal diunggahaké. Makna utama saka “pratandha” yaiku panji-panji sawijining wadyabala.

Akt lan Pan iku Actium lan Panium, lan Sang Ahli Basa ingkang Ajaib nguwaosi géografi, jeneng-jeneng, lan sajarahing kalih paprangan punika, awit punika minangka sajarah ingkang dumunung pas sadèrèngipun hukum Minggu ingkang énggal badhé rawuh. Paprangan Panium kalampahan ing taun 200 SM, lan ayat nembelas nedahaken Rum ngrebut Yérusalèm ing taun 63 SM.

Ing antarané sajarah ing akhir jaman sing kaawakili déning kurun saka 200 SM nganti 63 SM, pambentukan gambar kéwan galak ing Amérika Sarékat bakal katuntaské, kaya sing kaawakili déning sajarah taun 161 SM nganti 158 SM. Sadurungé kurun nalika lumakuné gerakan pungkasan kanggo ngedegaké gambar kéwan galak ing Amérika Sarékat, bakal ana sawijining prastawa sing kaawakili déning pambrontakan ing Modein ing taun 167 SM. Pambrontakan iku dadi tipé pambrontakan nglawan agama Yunani sing dipaksa, lan pambrontakan iku bakal nuntun marang sawijining tenger dalan sing kaawakili déning pentahbisan manèh Padaleman Suci ing taun 164 SM.

Taun 164 SM dipunèngeti déning agama Yahudi marga saka mukjijat minyak suci sak dina sing tahan nganti wolung dina. Mulané 164 SM, kang ndhisiki 161 SM, nandhakaké sawijining mukjijat satanis sing kalaksanaan tumrap umat Allah sing murtad. Mukjijat mau kagambaraké minangka sak dina ngasilaké wolung dina, lan minyak ing dina kapisan iku kang nyukupi kabèh wolung dina mau. Mukjijat iku ditibakaké marang pérangan siji sing kalebu saka pitu, lan waymark iki katetepaké ana ing sajarah iku dhéwé, ing panggonan têka-têki ngenani kang kaping wolu sing asalé saka pitu katindakake marang loro-loroné, yaiku sungu Republik sing murtad lan sungu Protestan sing murtad.

Pamedharing mukjijat-mukjijat setanis sadurungé enggal rawuhipun undhang-undhang Minggu kagandhèng kaliyan déwa Yunani, Pan. Nalika Perang Panium katindakaké lan kaunggulaké déning Trump lan Protestantisme murtad, “kothak Pandora” bakal wus kabikak, lan ora bakal ana dalan kanggo ngrampungaké masalah-masalah kang banjur diluncuraké tumrap umat manungsa, awit, “sawijining kawekan gedhé bakal enggal nempuh manungsa. Pungkasan wis cedhak banget. Kita kang sumurup kayektèn kudu lagi nyawisaké dhiru tumrap apa kang enggal njeblug nempuh donya minangka kagètan gedhé kang ngungkuli samubarang.”

Satus patang puluh papat ewu iku yaiku wong-wong sing wis dimeteraèkaké déning kuwasa nyucekaké saka Sabdaning Allah sing diparingaké lumantar kabukakaning Wahyu Yesus Kristus. Wahyu mau nyakup sawatara garis kayektèn sing mligi, lan maringi piwulang kasucèkaké bab Sapa Yesus iku. Minangka Sabdaning Allah, Panjenengané iku Ahli Basa kang Ajaib sing wis ngwasani sakabèhé basa manungsa, awit lumantar pangwasané Panjenengané nuwuhaké manéka warna basa nalika Panjenengané nurunaké kabingungan ing menara Babel. Panjenengané iku Juru Cacah kang Ajaib sing ndhelikaké wewadi kanthi angka-angka sing kaandharaké ana ing Sabdané, lan ing sajroning sakabèhé titahing Panjenengané. Panjenengané iku kang ngwasani sajarah, awit sajarah iku “His”-story. Panjenengané nitahaké bumi lan Panjenengané ngendhalèkaké wujud géografis planit bumi sawisé Banjir, lan mulané manéka géografi profetik kang mbentuk “kayektèn-kayektèn” sing kapanggih ana ing Sabdané. Satus patang puluh papat ewu iku nggambaraké, antarané liya, wong-wong sing mratélakaké iman yèn Panjenengané nitahaké samubarang kabèh.

Ing wiwitan wus ana Sang Sabda, lan Sang Sabda iku ana bebarengan karo Gusti Allah, lan Sang Sabda iku Gusti Allah. Panjenengane iku wiwit ing wiwitan wus ana bebarengan karo Gusti Allah. Samubarang kabeh katitahake dening Panjenengane; lan tanpa Panjenengane ora ana samubarang siji wae kang wus katitahake. Yokanan 1:1-3.

Carita babagan kothak Pandora iku sawijining mitos saka mitologi Yunani kuna. Crita iku utamané kacariosaké ing “Works and Days” déning pujangga Yunani Hesiod lan ing warna-warna sumber klasik liyané. Cetha yèn iku minangka sawijining parafrasa saka pengalaman Hawa ing Taman Éden. Jeneng “Pandora” asalé saka mitologi Yunani kuna. Jeneng iku kadudut saka tembung Yunani “pan” kang tegesé “kabèh,” lan “dora” kang tegesé “peparing.” Pandora tegesé “kang kaparingan sakabèhé peparing.” Hawa iku pralambangé Greja, lan sakabèhé peparing kapanggih ana ing sajroning Grejané Allah.

Ing mitologi Yunani, Pandora iku wanita fana kapisan kang katitahaké déning para déwa. Miturut mitos kasebut, dheweke digawé déning Hephaestus miturut dhawuhé Zeus, ratuning para déwa, minangka pérangan saka rancangan kanggo ngukum manungsa. Saben déwa nyumbangaké peparing marang Pandora, kalebu kaéndahan, kaluhuran budi, kapinteran, lan daya pangaribawa. Zeus maringaké marang dheweke sawijining guci (ing carita ulangan sawisé kuwi, guci mau owah dadi kothak) lan dhawuh supaya dheweke aja pisan-pisan mbukak guci mau ing kahanan apa waé. Hawa dipangandikani yèn dheweke kena mangan saka saben wit kajaba saka “wit ing satengahing Taman.”

Pandora, amarga kasurung déning rasa penasaran sing ngluwihi watas, pungkasane kalah marang panggodha lan mbukak guci iku. Nalika nindakaké mangkono, sakèhé piala, kasangsaran, lan lelara sing sadurungé dikurung ana ing njero banjur uwal menyang donya, nyebaraké sangsara lan kasangsaran ing antarané umat manungsa. Nanging, ana siji prakara kang isih kari ana ing guci iku: pangarep-arep. Ing sawatara versi mitos kasebut, Pandora enggal nutup manèh guci iku, saéngga nyegah pangarep-arep supaya ora uwal, déné ing versi liyané, pangarep-arep uga metu, maringi umat manungsa padhang samar optimisme lan daya tahan nalika ngadhèpi kasusahan.

Peprangan Panium nyawiji karo Peprangan Actium ing undhang-undhang Minggu sing enggal teka, lan undhang-undhang Minggu sing enggal teka iku wis dilambangaké déning ujian ing Taman Éden. Ing taman iku, ujian kasebut mung tumrap Adam lan Hawa, nanging ing dina-dina wekasan ujian iku kudu ngadhepi sakabèhé umat manungsa ing saindenging jagad. Ujian kapisan, yaiku percaya utawa ora percaya marang pangandikané Allah ing Taman, nglambangaké ujian pungkasan saka undhang-undhang Minggu. Hawa gagal ing ujian kapisan iku lan mbukak lawanging banjir kasangsaran marang umat manungsa, kaya dilambangaké ing mitos Pandora.

Nalika Perang Panium sesambungan karo Perang Actium, pacoban kang katuduhake ana ing Taman Éden bakal kababar marang sakèhé umat manungsa. Pangarep-arep kang banjur kaparingaké marang donya iku yaiku panji kang kaangkat kanggo dipirsani déning sakèhé jagad (panorama).

He sakèhé para kang padha manggon ing donya, lan para kang padha ndunungi bumi, delengen, manawa Panjenengané ngedegaké panji ana ing gunung-gunung; lan manawa Panjenengané ngunèkaké kalasangka, rungokna. Yesaya 18:3.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Donya punika satunggaling panggung sandiwara; para lakonipun, para pedunungipun, sami nyawisaken dhiri kanggé nindakaken peranipun wonten ing drama ageng pungkasan. Ing antawisipun golongan gedhé umat manungsa, boten wonten kasatunggalan, kajawi manawi manungsa sami sesarengan ngiket dhiri kanggé nggayuh ancas-ancasipun ingkang mentingaken dhirinipun piyambak. Gusti Allah mirsani. Maksud-maksudipun tumrap para kawula ingkang mbalela badhé kalampahan. Donya boten kapasrahaken dhateng tanganipun manungsa, sanadyan Gusti Allah saweg nglilani unsur-unsur kabingungan lan kaco-kabrukan nguwaosi sajroning sawatawis mangsa. Satunggaling kakuwatan saking ngandhap saweg makarya kanggé ndadosaken adegan-adegan ageng pungkasan ing drama punika,—Sétan rawuh kados déné Kristus, sarta makarya kanthi sadaya pangapusaning piala wonten ing antawisipun tiyang-tiyang ingkang sami ngiket dhirinipun wonten ing paguyuban-paguyuban rahasia. Tiyang-tiyang ingkang sami nyerah dhateng hawa nepsu kanggé sesarengan ngiket dhiri punika saweg nindakaken rancangan-rancanganipun satru. Sebab badhé katut déning akibat.”

“Pesèn iki ora tau tumrap kanthi kakuwatan kang luwih gedhé tinimbang tumrapé ing jaman saiki. Saya suwe saya akèh donya iki ngremhaké tuntutan-tuntutané Allah. Manungsa wus dadi kendel ing panerak. Pialané para padununging donya meh wus ngebaki ukuraning kaluputané. Bumi iki meh tekan ing papan nalika Allah bakal nglilani si pangrusak nindakaké karsané marang bumi iki. Nggantosing angger-anggeré Allah nganggo angger-anggering manungsa, pangungkulan, mung déning wewenang manungsa waé, marang dina Minggu minangka gantiné Sabat Kitab Suci, iku minangka tindak pungkasan ing drama iku. Nalika panggentosan iki dadi universal, Allah bakal nglairaké Sarirané. Panjenengané bakal jumeneng sajroning kamulyan-Agungé kanggo ngoyag

bumi kanthi nggegirisi. Panjenengané bakal medal saka papan padunungané kanggo ngukum para padunungan donya marga saka kaluputané, lan bumi bakal mbabar getihé, lan ora bakal nutupi manèh wong-wongé kang katumpes.”

“Kita sami ngadeg wonten ing watesing krisising jaman. Ing reruntutan ingkang cepet, paukuman-paukumanipun Gusti Allah badhé ngetutaké satunggal lan satunggal malih,—geni, lan banjir, lan lindhu, kanthi perang lan tumpahing getih. Ing wekdal punika kita boten kedah gumun déning kadadosan-kadadosan ingkang ageng saha nemtokakên; awit malaékat sih-rahmat boten saged tetep langkung dangu malih kanggé ngayomi tiyang-tiyang ingkang boten mratobat.

“Krisis punika alon-alon nyedhak dhateng kita. Srengéngé sumunar wonten ing langit, ngliwati lintasanipun kados padatan, lan langit taksih martosakên kamulyaning Allah. Manungsa taksih nedha lan ngombé, nandur lan yasa, kawin lan maringakên anakipun supados kawin. Para sudagar taksih tumbas lan sade. Manungsa silih senggol satunggal kaliyan sijiné, padha saingan ngrebut papan ingkang paling inggil. Para pamejanging kasenangan taksih sesak nglumpuk ing téater, pacuan jaran, papan judi. Kasenangan ingkang paling nggegirisi taksih nguasani, nanging jaming mangsa sih-rahmat enggal sanget badhé katutup, lan saben prakara badhé enggal dipun-tetepakên salawas-lawasipun. Iblis mirsani bilih wekdalipun cekak. Panjenenganipun sampun nggerakakên sadaya piranti lan agèn-agènipun supados manungsa kapilut, kesasar, kasibukan, lan katlènrèhakên, ngantos dumugi dinten mangsa sih-rahmat punika rampung, lan lawanging sih-rahmat katutup salawas-lawasipun.

“Pelanggaran meh tekan watese. Kacau-bala kebak ing jagad, lan sawijining geger gedhe bakal enggal tumiba marang manungsa. Wekasan iku wis cedhak banget. Kita sing mangerténi kayektèn kuduné lagi nyawisaké dhiri kanggo apa sing bakal enggal njeblug marang jagad minangka sawijining kaget kang ngungkuli sakèhé.”

“Ing mangsa nalika duraka saya ngremembak iki, kita bisa mangerteni manawa krisis agung pungkasan wis cedhak. Nalika pambangkangan marang angger-anggering Allah meh dadi lumrah ing saindenging jagad, nalika umaté katindhes lan kasangsarakaké déning sapepadhané, Gusti bakal campur tangan.

“Kita sami ngadeg wonten ing ambanging prastawa-prastawa ageng lan khidmat. Pamedhar wangsit-wangsit nabi sampun kaestokake. Sajarah ingkang aneh lan kebak prastawa saweg kacathet wonten ing kitab-kitab swarga. Kabeh ing donya kita punika sami kegugah. Ana perang lan pawartos bab perang. Bangsa-bangsa sami duka, lan wekdal tumrap para pejah sampun dumugi, supados piyambakipun dipunadili. Prastawa-prastawa sami owah ganti kangge ndadosaken rawuhipun dintenipun Allah ingkang enggal sanget. Namung kados dene sedhela wekdal kemawon ingkang taksih kari. Nanging sanadyan sampun wonten bangsa ingkang nglawan bangsa, lan karajan nglawan karajan, samenika dereng wonten paprangan umum. Ngantos samenika sekawan angin taksih dipun tahan nganti para abdining Allah dipun cap wonten ing bathukipun. Sasampunipun punika, kakuwatan-kakuwatan bumi badhe nglumpukaken bala pasukanipun tumuju ing paprangan ageng ingkang pungkasan.” Christian Service,

50, 51.